

Skyggen

Økonomi og personale er ikke ligefrem poetiske ord. Nogen, med en ond tunge, ville måske ligefrem sige, det er kølige ord. At de lyder kalkuleret og, lad os sige, uden mystik.

I stedet.

Skyggefulde. Som bagsiden af noget.

Nexø.

Og hvad så.

Hvad er der galt i at kende værdien af noget. At vide hvad forskellige dele af noget er værd.

At kunne beregne hvad noget en dag bliver værd.

Når Hasle havn udvides og ombygges.

Når der kommer nye legepladser.

Når Folkemødet planlægges.

Når selve budgettet fremlægges.

Er vi ikke alle afhængige af den evne. Når vi handler hus og bil, ja, når vi går i Brugsen eller Netto. Det at have en fornemmelse for at værdisætte. At vide hvad vi skal have for vores penge. Hvad der skal flyttes for at det løber rundt.

Kommunen er et enormt system. Det er beskrevet mange steder, hvad kommunen kan, hvad det er den formår at skabe. Kommunen er en mængde af ideer, der bevæger sig igennem et enormt maskineri. For måske, måske ikke at udføres, materialisere sig. Og med hver ide følger økonomi.

Pædagogen skal have sin løn som alle andre.

Ingeniøren.

SOSUen.

Ja, selv kommunaldirektøren.

Og nogen skal have et overblik. Nogen skal være i stand til at gennemskue, hvad der egentlig er at rutte med. Hvad der er eller ikke er at komme efter når alt er betalt, når der er blevet investeret.

Og ikke blot de store projekter.

Dagligdagen har også tal på sig. Løn. Afspadsering. Overarbejde. Tillæg af alle slags. Barsel.

Har du nogensinde hørt om tjenestemandspensionsforsikringspræmie.

Det er et ord.

Det er poetisk. Åh, p'erne og s'erne.

Faktisk er det gammel misforståelse at forveksle det upoetiske og kølige – det skyggefulde – med noget der kan undværes. Noget man nok ikke alligevel har brug for.

Alt det der foregår uden at vi har øjne for det. Uden at vi ved det foregår.

Så mange gamle eventyr om mennesker der sælger deres skygge for så at opdage hvilken værdi den egentlig besad. Glemmer vi ikke ofte at vi har en skygge. At vi som mennesker har to sider. En mod lyset og en væk fra. I gamle dage var der nogen der mente at skygge var lig med sjælen. At det var den, der bragte det store hele – korpusset – til live.

Forestil jer blot kommunen uden Økonomi og Personale.

Hvis vi ikke fik vores løn.

Hvis vi spenderede i øst og vest.

Hvis vi ikke havde nogen der vidste hvor bundlinien befinder sig.

Forestil dig blot kommunalbestyrelsen lave budgettet uden hjælp.

Hvad ville der ikke ske.

Ideerne ville ikke kaste en skygge i den virkelige verden. Nej, de ville ikke være hæmmet af beregninger og kalkuler. Men de ville heller ikke være i live særligt længe. Alt ville vel falde sammen.

Alle de ukendte værdier.

Alt det vi ikke ville vide at gøre.

Alt det vi ville komme til at gøre.

En fortælling om Bornholms Regionskommune af Dennis Gade Kofod